

[Socialministeren.]

Tilbagevenden til den Manchesterske Liberalisme, Ildtilbedelsen af den hensynsløse Frikonkurrence, som for øvrigt aldrig har eksisteret, og som, hvis den kunde gennemføres, Skridt for Skridt ganske langsomt vilde tvinge Arbejderklassen og de med den økonomisk ligestillede tilbage mod de Tilstande, vi i England kendte i de første Aartier af forrige Aarhundrede. Som eneste Værn mod denne Udvikling har de besiddelsesløse deres Organisationer og deres politiske Indflydelse, ingenlunde og aldrig Forstaaelse eller Medfølelse hos de økonomisk herskende Klasser; disse Egenskaber har vi aldrig set i Historien, de er aldrig traadt frem som politisk Magtfaktor, før det har været dikteret af Frygten for de andres Fremtrængen.

Det ærede Medlem Hr. Krag burde jo i Kraft af sin Foruddannelse og sin betydelige Indsigt i Samfundsvidenskaberne føle sig for højt hævet til at lade sig spænde for en Politik, der, hvis den kunde sejre, langsomt vilde faa fuldkommen samfundssødelæggende og reaktionære Konsekvenser — uanset, med hvor skønne Talemaader om Frihed og Frikonkurrence den begrundes, ganske ligesom Adam Smiths Filosofi i sin Tid. Det ærede Medlem, ligesom Venstre og de Konservative i Almindelighed — det gælder dog langtfra alle Konservative, det gælder nemlig ikke dem, der har studeret Nationaløkonomi —, alle disse ærede Medlemmer kan tale om de høje Arbejderlønninger, de kan maaske ogsaa midlertidigt gennemføre saakaldte Tugthuslove o. s. v., men de ved jo meget godt selv, at hvis det virkelig lykkedes at bryde Organisationernes økonomiske Modstandsevne, vilde, ganske uanset de Herrers Formaal eller eventuelle gode Hensigt, selve Samfundets Struktur og Produktionens Ordning Skridt for Skridt føre Arbejderklassen tilbage, og det vilde ikke mindst ske i de finansielt relativt tilbagestaende Lande som de europæiske efter Verdenskrigen.

Men ikke alene af den Grund, ogsaa fordi Kravene om Nedsættelser af Lønningerne stadig ensidigt er blevet rejst overfor Arbejderne, medens man fanatisk har modsat sig Indskriden overfor Kapitalens, Bankernes og Børsens Udskejelser, overfor Svindel og Spekulation, Huslejaager eller de opskruede Handelsavancer efter Krigen, maatte man forudse, at Arbejderklassen, den økonomisk svagest stillede i Samfundet, til det yderste vilde og maatte modsætte sig — og ikke kunde faa

Øje paa Nødvendigheden af — at skære ned paa dens og Funktionærklassens Indtægter — i øvrigt uanset, at det er et overmaade tvivlsomt Spørgsmaal, om man ikke netop vilde komme fra Asken og i Ilden, hvis man systematisk kunde forringe hele det store Forbrugersamfunds Købeevne. Hvad man nu end mener herom, ved jo enhver, at netop Arbejderklassen mere end nogen anden Klasse har maattet bære Byrden af Efterkrigstidens Ulykker — som for øvrigt ogsaa af selve Verdenskrigen — og har baaret den særlig paa to Maader, dels ved en stadig Forringelse af dens Kaar gennem de senere Aar, dels gennem de stærkt voksende Byrder, baade i Form af øget Beskatning og ikke mindst i Form af voldsomt stigende Kontingenter til de forskellige Arter af Sociallovgivning, specielt Arbejdsløshedsforsikringen.

Hvad Arbejderklassens almindelige Kaar angaar, hersker der jo ganske overdrevne Forestillinger om disse i Borgerkredse og i Borgerpressen. Hvis man tager den officielle Statistik, vil man se, at den nylig udsendte Meddelelse til Kommunalbestyrelserne fra Statens Direktorat for Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring i Henhold til Arbejdsløshedsloven af 1927 § 13 oplyser, at Aarsfortjenesten, saaledes som den ser ud for Finansaaret 1928—29, kun i 3 af samtlige Landets Arbejdsløsheds-kasser er over 4 000 Kr., og disse 3 er Arbejdsledernes, danske Teknikeres og Farmaceuternes Arbejdsløsheds-kasser, altsaa slet ingen af de egentlige Arbejderes Arbejdsløsheds-kasser. I 14 Kasser ligger den gennemsnitlige Aarsindtægt mellem 3 000 og 4 000 Kr., medens det overvældende Antal af Fag har mellem 2 000 og 3 000 Kr. i Aarsfortjeneste, normalt mellem 2 000 og 2 500 Kr. Og under 2 000 Kr. ligger de kvindelige Arbejdere, Guld-, Sølv- og Elektropletarbejderne, Handels- og Kontormedhjælperne, Hatte- og Buntmagerfaget, Husassistenterne, der er helt nede paa 1 190 Kr., ligesom Landarbejderne, Rebslagerarbejderne, Skotøjsarbejderne, Sukkervare-, Chokolade- og Biskuitarbejderne, Søfyrbøderne, Sømændene og Tekstilarbejderne, medens den meget store Arbejdsmandenes Arbejdsløsheds-kasse noterer en Gennemsnits-Aarsfortjeneste af 2 325 Kr.

Vil ærede Medlemmer ikke forklare mig, hvorledes disse Mennesker egentlig kan eksistere, betale Husleje, faa Kost og Klæder, opdrage Børn og, sidst men ikke mindst, udrede Skatter og meget store Forsikringsbidrag? Det ærede Medlem Hr.